

*Camilla Läckberg*

# Heksen

*Oversatt fra svensk av  
Kari Bolstad, MNO*



**GYLDENDAL**

Originaltittel: *Häxan*

Copyright © Camilla Läckberg 2017  
Norsk utgave © Gyldendal Norsk Forlag AS, Oslo 2017

[www.gyldendal.no](http://www.gyldendal.no)

First published by Bokförlaget Forum, Sweden  
Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

Printed in Lithuania  
Trykk/innbinding: ScandBook UAB, 2017  
Sats: Type-it AS, Trondheim 2017  
Papir: 70 g Holmen Book Cream (1,6)  
Boken er satt med Sabon 10,5/12 pkt.

Omslag: Lisa Brewster © blacksheep-uk.com  
Omslagsdesign: Hengelås © Depositphoto

Oversetter Kari Bolstad er medlem av Norsk Oversetterforening

ISBN 978-82-05-48887-8  
ISBN 978-82-525-8799-9 (Bokklubben)  
ISBN 978-82-320-3160-3 (Bestselgerforlaget)

Alle Gyldendals bøker er produsert i miljøsertifiserte trykkerier.  
Se [www.gyldendal.no/miljo](http://www.gyldendal.no/miljo)

*Til Polly*

*Det var umulig å vite hva slags liv jenta ville ha fått. Hvem hun ville ha blitt. Hva hun ville ha arbeidet med, hvem hun ville ha elsket, sørget over, mistet og vunnet. Om hun ville ha fått barn, og hvem de i så fall ville ha blitt. Det gikk ikke engang an å forestille seg hvordan hun ville ha sett ut som voksen kvinne. I fireårsalderen var ingenting ferdig ennå. Øynene skiftet i blått og grønt, håret som hadde vært mørkt da hun ble født, var nå lyst, men det fantes en antydning av rødt i det blonde, og fargen kunne sikkert ha forandret seg igjen. Det var det ekstra vanskelig å si noe om nå. Hun lå med ansiktet ned mot bunnen av tjernet. Bakhodet var dekket av tjukt, levret blod. Bare lokkene som fløt ut fra issen, viste de lyse nyansene.*

*Man kunne ikke si at det hvilte noen uhyggelig stemning over scenen med jenta. Ikke mer uhyggelig enn om hun ikke hadde ligget der i vannet. Lydene fra skogen var de samme som alltid. Lyset silte ned mellom trærne på samme måte som det alltid gjorde når sola skinte på denne tiden av dagen. Vannet beveget seg stille rundt henne, og overflaten ble bare forstyrret av at en øyestikker iblant landet og spredte små ringer i vannet. Forvandlingen hadde begynt, og litt etter litt ville hun bli ett med skogen og vannet. Hvis ingen fant henne, ville naturen gå sin gang og gjøre henne til en del av seg. Ennå visste ingen at hun var borte.*

«TRØR DU AT moren din skal ha hvit kjole?» spurte Erica og snudde seg mot Patrik i dobbeltsenga.

«Veldig morsomt,» sa han.

Erica lo og pirket ham i siden.

«Hvorfor reagerer du sånn på at moren din skal gifte seg? Faren din giftet seg jo om igjen for lenge siden, og det føles vel ikke det minste rart?»

«Jeg vet at jeg er tåpelig,» sa Patrik og ristet på hodet mens han svingte beina over sengekanten og begynte å trekke på seg strømpene. «Jeg liker Gunnar og synes det er fint at mamma slipper å være alene ...»

Han reiste seg og dro på seg jeansen.

«Jeg antar at det er litt uvant, bare. Mamma har vært alene så lenge jeg kan huske, og hvis man skulle underkaste det en grundig analyse, er det vel en slags mor-sønn-greie som ligger der og spøker. Jeg synes liksom det føles ... rart ... at mamma skal ha et ... samliv.»

«Du mener at det føles rart at hun og Gunnar ligger med hverandre?»

Patrik holdt hendene for ørene.

«Hold opp!»

Erica kastet leende en pute på ham. Den kom straks tilbake, og så brøt det ut full krig. Patrik kastet seg over henne i senga, men brytekampen gikk snart over i kjærtegn og tung pust. Hun førte hendene mot knappene i jeansen hans og begynte å kneppe opp den første.

«Hva gjør dere?»

Majas lyse stemme fikk dem begge til å stanse opp og snu seg

mot døråpningen. Det var ikke bare Maja som sto der, hun var flankert av de små tvillingbrødrene sine, som muntert iakttok foreldrene i senga.

«Vi bare kilte hverandre litt,» sa Patrik andpustent og reiste seg opp.

«Du må se å få fikset den kroken på døra!» hvisket Erica og trakk opp dyna, som hadde eksponert henne fra midjen og opp.

Hun satte seg opp og greide å smile til barna.

«Gå ned og begynn å dekke på til frokosten, så kommer vi.»

Patrik hadde rukket å få på seg resten av klærne og skjøv barna foran seg.

«Hvis du ikke kan få skrudd på den kroken selv, så kan du sikkert be Gunnar gjøre det. Han ser ut til alltid å være beredt med verktøykassa si. Hvis han nå ikke er opptatt på annet hold med moren din ...»

«Gi deg,» lo Patrik og forsvant ut.

Med et smil på leppene la Erica seg ned igjen. Hun kunne godt unne seg å dra seg litt til før hun sto opp. Ikke å måtte følge klokka var en av fordelene med å ha seg selv som sjef, men samtidig kunne det også betraktes som en av ulempene. Å arbeide som forfatter innebar at man måtte ha karakter og selvdisiplin, og noen ganger kunne det føles litt ensomt. Likevel elsket hun jobben sin, hun elsket å skrive, å gi liv til de fortellingene og menneskeskjebnene hun valgte å skildre, å rote og undersøke og prøve å finne ut hva som egentlig hadde skjedd, og hvorfor. Den saken hun arbeidet med akkurat nå, hadde hun lengtet etter å få sette tennene i. Saken med vesle Stella som ble bortført og drept av Helen Persson og Marie Wall, hadde berørt og berørte fortsatt alle i Fjällbacka.

Og nå var Marie Wall tilbake. Den feirede Hollywood-stjernen var i Fjällbacka for å spille inn en film om Ingrid Bergman. Hele stedet surret av rykter.

Alle hadde kjent en av dem eller begge, eller familiene deres, og alle var blitt like bestyrtet den juliettermiddagen i 1985 da Stellas lik var blitt funnet i tjernet.

Erica snudde seg over på siden og lurte på om sola hadde skint like varmt den gangen som den gjorde i dag. Når det endelig ble på tide å gå de få meterne over gangen til arbeidsrommet, skulle

hun begynne med å sjekke det. Men det fikk vente en stund til. Hun lukket øynene og slumret inn til lyden av Patriks og barnas stemmer på kjøkkenet i etasjen under.

Helen bøyde seg fram og lot blikket vandre. Hun støttet de svette hendene på knærne. Personlig rekord i dag, til tross for at hun hadde kommet seg ut senere enn vanlig.

Havet lå blått og klart foran henne, men inni henne raste det en storm. Helen strakte seg opp og la armene rundt seg selv, kunne ikke slutte å skjelve. «Nå var det noen som gikk over graven min,» pleide moren alltid å si. Og litt sånn var det kanskje. Ikke at noen gikk over *hennes* grav. Men over en grav.

Tiden hadde lagt et slør over det som hadde vært, minnene var så vage. Det hun kunne huske, var stemmene, de som ville vite nøyaktig hva som hadde skjedd. De sa det samme om og om igjen, til hun ikke lenger visste hva som var deres sannhet, og hva som var hennes.

Den gangen hadde det virket umulig å komme tilbake hit, å bygge en tilværelse her. Men hviskingen og ropene ble gjennom årene stadig lavere, ble forvandlet til en svak mumling, for til slutt å stanse helt. Det hadde føltes som om hun igjen var en selvsagt del av tilværelsen.

Men nå ville praten komme i gang igjen. Alt skulle opp i dagen på nytt. Og som så ofte her i livet falt hendelsene sammen. Hun hadde ikke sovet på flere uker etter at hun hadde fått brevet fra Erica Falck, der hun fortalte at hun skrev på en bok og gjerne ville treffe Helen. Tablettene hun hadde klart seg uten i så mange år, var hun blitt nødt til å få en ny resept på. Uten dem hadde hun aldri klart den neste nyheten: Marie var tilbake.

Tretti år hadde gått. Stille og uten oppstyr hadde hun og James levd sitt liv, og hun visste at det var sånn James ville ha det. Til slutt kommer de til å holde opp å prate, hadde han sagt. Og han hadde fått rett. De mørke stundene deres gikk fort over, bare hun sørget for at alt fløt som det skulle. Og minnene hadde hun kunnet holde på avstand. Til nå. Bildene gnistret til. Hun så Maries ansikt så tydelig for seg. Og Stellas glade smil.

Helen vendte blikket mot havet igjen, prøvde å følge de få bøl-

gene. Men bildene ville ikke helt slippe taket. Marie var tilbake, og med henne undergangen.

«Unnskyld, hvor kan jeg finne et toalett?»

Sture fra menigheten så oppmuntrende på Karim og de andre som hadde samlet seg for å få svenskundervisning på flyktningmottaket i Tanumshede.

Alle gjentok setningen så godt de kunne. «Unnskyld, hvor kan jeg finne et toalett?»

«Hvor mye koster denne?» fortsatte Sture.

Koret igjen. «Hvor mye koster denne?»

Karim kjempet med å koble sammen lydene som Sture laget der borte ved tavla, med teksten foran seg. Alt var så annerledes. Bokstavene de skulle tyde, lydene de skulle forme.

Han så seg rundt i rommet og så en tapper flokk på seks personer. De andre var enten ute i sola og drev med ballspill eller lå inne i hyttene. En del prøvde å sove bort dagen og minnene, mens andre maillet med venner og slektninger som fortsatt var å få tak i, eller de surfet rundt på nyhetssider. Ikke at det fantes så mye informasjon å få. Regjeringen spredte bare propaganda, og nyhetsmedier rundt om i verden hadde problemer med å få sendt korrespondentene sine dit. Karim hadde selv vært journalist i sitt tidligere liv, og han forsto vanskelighetene med å få fram korrekt og oppdatert rapportering fra et krigsherjet land som var så ødelagt både innenfra og utenfra som Syria.

«Takk for at dere inviterte oss hjem.»

Karim fnyste. Det var en setning han aldri ville få bruk for. Om det var noe han raskt hadde lært, så var det at svensker var reserverte. Flyktningene hadde overhodet ingen kontakt med svensker, bortsett fra Sture og de som jobbet på mottaket.

Det var som om de hadde havnet i et lite land i landet, isolert fra omverdenen. De hadde bare selskap av hverandre. Og minnene fra Syria. De gode, men først og fremst de vonde. Disse som mange opplevde om og om igjen. Selv forsøkte Karim å fortrenge alt. Krigens som ble til hverdag. Den lange reisen til det lovede landet i nord.

Han hadde klart seg. I likhet med hans elskede Amina og deres



juveler Hassan og Samia. Det var det eneste som betydde noe. Han hadde greid å føre dem til tryggheten, gi dem mulighet til en framtid. Kroppene som fløt i vannet, trengte seg på i drømmene, men når han åpnet øynene, var de borte. Han og familien hans var her. Ingenting annet betydde noe.

«Hva man sier når man vil sex med noen?»

Adnan lo av sine egne ord. Han og Khalil var de yngste guttene her. De satt ved siden av hverandre og giret hverandre opp.

«Vis respekt,» sa Karim på arabisk og glodde på dem.

Han trakk unnskyldende på skuldrene til Sture, som nikket lett.

Khalil og Adnan hadde kommet hit på egen hånd, uten familie, uten venner. De hadde greid å komme seg fra Aleppo før det ble for farlig å flykte derfra. Flykte eller bli. Begge deler medførte livsfare.

Karim kunne ikke få seg til å være sint til tross for den åpenbare respektløsheten deres. De var barn. Redde og ensomme i et fremmed land. Den kjepphøye væremåten var alt de hadde. Alt var fremmed for dem. Karim hadde pratet litt med dem etter timene. Familiene deres hadde samlet sammen hver eneste slant de hadde, for å kunne gi dem mulighet til å komme hit. Det var mye som lå på disse guttenes skuldre. De ble ikke bare kastet inn i en fremmed verden, det var også forventet at de så snart som mulig skulle skape seg et liv så de kunne redde familiene sine fra krigen. Men selv om han forsto dem, var det ikke akseptabelt å være respektløs mot sitt nye hjemland. Uansett hvor redde svenskene var for dem, så hadde de tatt imot dem. Gitt dem tak over hodet og mat på bordet. Og Sture sto her i fritiden sin og slet med å lære dem å spørre hvor mye ting kostet og hvor toalettet lå. Karim forsto seg kanskje ikke på svenskene, men han var dem evig takknemlig for det de hadde gjort for familien hans. Ikke alle delte den innstillingen, og de som ikke respekterte sitt nye land, ødela for de andre og fikk svenskene til å betrakte alle med mistenksomhet.

«Så fint vær det er i dag,» sa Sture tydelig borte ved tavla.

«Så fint vær det er i dag,» gjentok Karim og smilte til ham.

Etter to måneder i Sverige forsto han svenskenes takknemlighet

over at sola skinte. «Jævla drittvær» var en av de første setningene han lærte seg på svensk.

«Hvor mye sex tror du man har i den alderen?» sa Erica og tok en slurk av den musserende vinen.

Annas latter fikk de andre gjestene på Café Bryggen til å stirre på dem.

«Mener du alvor, Erica? Er det sånt du går rundt og spekulerer på? Hvor mange ligg moren til Patrik får?»

«Jo, men jeg tenker på det i et litt videre perspektiv,» sa Erica og tok en skje til av skalldyrgryta. «Hvor mange år har man igjen av et godt sexliv? Mister man interessen et sted på veien? Erstattes sexlysten av en uimotståelig lyst til å løse kryssord eller sudoku og spise bridgeblanding, eller er den konstant?»

«Altså ...»

Anna ristet på hodet og lente seg tilbake i stolen i et forsøk på å finne en behagelig stilling. Erica fikk en klump i magen da hun så på henne. For ikke så veldig lenge siden hadde de opplevd den forferdelige bilulykken som førte til at Anna mistet barnet hun ventet. Arrene i ansiktet ville alltid være der. Men nå skulle hun snart føde sitt og Dans kjærlighetsbarn. Livet kunne virkelig overraske en.

«Tror du for eksempel at ...»

«Om du bare er i *nærheten* av å si 'mamma og pappa' nå, så reiser jeg meg og går,» sa Anna og løftet en hånd. «Det vil jeg ikke engang tenke på.»

Erica flirte.

«Okei, jeg skal ikke bruke mamma og pappa som eksempel, men hvor ofte tror du Kristina og Byggmester Bob ligger med hverandre?»

«Erica!» Anna holdt hendene foran ansiktet og ristet på hodet igjen. «Og dere må slutte å kalle stakkars Gunnar for Byggmester Bob bare fordi han tilfeldigvis er grei og hendig.»

«Okei, la oss snakke om bryllupet i stedet, da. Er du også blitt innkalt som smaksdommer for kjoler? Det er vel ikke bare jeg som skal synse og prøve å holde maska når hun viser fram den ene fæle, tantete kreasjonen etter den andre.»

«Nei da, hun har faktisk spurt meg også,» sa Anna og prøvde å lene seg fram for å spise rekesmørbrødet sitt.

«Legg brødkiva på magen i stedet,» foreslo Erica med et smil og ble belønnet med et iltert blikk fra Anna.

Uansett hvor mye Dan og Anna lengtet etter denne babyen, så var det ikke særlig behagelig å være gravid i høysommervarmen, og Annas mage var, mildt sagt, gigantisk.

«Men kan vi ikke prøve å styre det litt? Kristina har så flott figur, hun har jo smalere midje og flottere pupper enn jeg – hun tør bare aldri å vise det. Tenk så fin hun ville vært i et blondefuttal med litt utringning!»

«Hold meg utenfor hvis du vil prøve deg på noen form for make-over på Kristina,» sa Anna. «Jeg har tenkt å si at hun ser fantastisk ut uansett hva hun viser fram.»

«Feiging.»

«Hvis du tar deg av din egen svigermor, så tar jeg meg av min.»

Anna tok nytende en bit av rekesmørbrødet.

«Ja, for Esther er jo så forferdelig slitsom,» sa Erica og så for seg Dans søte mor, som aldri ville finne på å uttrykke noen form for kritikk eller avvikende synspunkter.

Det visste Erica, helt siden den fjerne tiden da hun selv hadde vært sammen med Dan.

«Nei, du har rett, jeg er heldig med henne,» sa Anna og bannet idet hun mistet rekesmørbrødet på magen.

«Æsj, ikke bekymre deg for det, ingen ser magen uansett når du har sånne enorme bazookas,» sa Erica og pekte på Annas G-kopper.

«Hold kjeft.»

Anna tørket majonesen av kjolen så godt hun kunne. Erica bøyde seg fram, tok lillesøsterens ansikt mellom hendene og kysset henne på kinnnet.

«Hva var det der?» sa Anna forbløffet.

«Jeg er glad i deg,» sa Erica enkelt og løftet glasset sitt. «For oss, Anna. For deg og meg og vår gale familie. For alt vi har vært igjennom, for alt vi har overlevd, og for at vi ikke lenger har hemmeligheter for hverandre.»

Anna blunket noen ganger og løftet deretter glasset med cola og skålte med Erica.

«For oss.»

Et øyeblikk syntes Erica at hun ante et mørkt glimt i Annas blick, men sekundet etter var det borte. Hun måtte ha innbilt seg det.

Sanna bøyde seg over sjasminbusken og trakk inn duften. Den beroliget henne ikke slik den pleide å gjøre. Kunder beveget seg rundt henne, løftet på krukker og la blomsterjord på trillebærer, men hun registrerte dem knapt. Det eneste hun kunne se for seg, var Marie Walls falske smil.

Sanna kunne ikke fatte at hun var tilbake. Etter alle disse årene. Som om det ikke var nok å måtte støte på Helen i sentrum, være nødt til å nikke til henne.

Hun hadde akseptert at Helen befant seg i nærheten, at hun når som helst kunne treffe på henne. Hun kunne se skylden i Helens øyne, kunne se hvordan den åt henne opp mer og mer for hvert år som gikk. Men Marie hadde aldri vist noen anger, det smilende ansiktet hennes var å se i hvert eneste kjendisblad.

Og nå var hun tilbake. Falske, vakre, leende Marie. De hadde gått i samme klasse på Kyrkskolan, og samtidig som Sanna misunnelig hadde betraktet Maries lange øyevipper og lange, blonde hår, hadde hun sett det svarte i henne.

Takk og pris slapp Sannas foreldre å se Marie smilende på gaten. Sanna hadde vært tretten da moren døde av leverkreft, og femten da faren hadde gitt opp ånden. Legene hadde aldri kunnet gi noen nøyaktig dødsårsak, men Sanna visste hva som hadde skjedd. Han hadde sørget seg i hjel.

Sanna ristet på hodet, og hodepinen meldte seg.

De hadde tvunget henne til å flytte til tante Linn, men hun hadde aldri følt seg hjemme der. Linn og onkel Pauls egne barn var flere år yngre enn Sanna, og de visste aldri hva de skulle gjøre med en foreldreløs tenåring. De hadde aldri vært slemme eller dumme, de hadde nok gjort så godt de kunne, men de var og ble fremmede.

Hun hadde valgt en naturbruksskole langt borte da hun skulle

begynne på videregående, og hadde begynt å jobbe straks hun var ferdig med skolen. Siden hadde hun levd for arbeidet sitt. Hun drev dette lille hagesenteret like utenfor Fjällbacka, tjente ikke mye, men tilstrekkelig til å klare å forsørge seg selv og datteren. Mer trengte hun ikke.

Foreldrene hennes var blitt forvandlet til levende døde da Stella ble funnet drept, og på sett og vis forsto hun dem. Enkelte mennesker var født med et sterkere lys enn andre, og Stella hadde vært et av dem. Alltid glad, alltid snill, alltid proppfull av gode klemmer som hun delte ut til alle i sin nærhet. Kunne Sanna ha dødd i stedet for Stella denne varme sommermorgenen, så hadde hun gjort det.

Men det var Stella som ble funnet flytende i tjernet. Etterpå var det ingenting igjen.

«Unnskyld, men finnes det noen roser som er mer lettstelte enn andre?»

Sanna skvatt til og så opp på kvinnen som hadde kommet bort til henne uten at hun hadde merket det.

Kvinnen smilte til Sanna, og det rynkete ansiktet glattet seg ut.

«Jeg elsker roser, men er dessverre ikke blitt begavet med grønne fingre.»

«Spiller fargen noen rolle?» spurte Sanna.

Hun var ekspert på å hjelpe folk med å finne planter de passet sammen med. Enkelte passet bedre sammen med blomster som krevde mye pleie og oppmerksomhet. De kunne få en orkidé til å trives og blomstre, og de kunne få mange lykkelige år sammen. Andre klarte knapt nok å ta vare på seg selv, og trengte tålmodige, sterke planter. Ikke nødvendigvis kaktuser, dem sparte hun til de aller tyngste tilfellene, men hun kunne for eksempel foreslå en fredslilje eller en monstera. Og hun satte sin ære i alltid å pare riktig plante med riktig mennesketype.

«Rosa,» sa damen drømmende. «Jeg elsker rosa.»

«Vet du, da har jeg den akkurat riktige rosen for deg. En pim-pernellrose. Det viktigste du må tenke på, er å gi den litt ekstra omsorg når du planter den. Grav en dyp grop og vann skikkelig. Ha oppi litt gjødsel, jeg sender med deg riktig sort, og så ned i

med rosebusken. Fyll på jord og vann på nytt. Det er veldig viktig med vanningen i begynnelsen mens busken slår rot. Siden handler det om å passe på at den ikke tørker ut. Og klipp den gjerne ned utpå vårparten, man pleier å si at det skal gjøres før bjørka får museører.»

Damen så forelsket på rosebusken som Sanna hadde plassert i kundevogna hennes. Hun forsto henne godt. Det var noe spesielt med roser. Hun sammenlignet ofte mennesker med roser. Hvis Stella hadde vært en blomst, hadde hun definitivt vært en rose. En apotekerrose. Vakker, praktfull, lag på lag med blomsterblad.

Kvinnen kremtet.

«Er alt i orden med deg?» spurte hun.

Sanna ristet på hodet, innså at hun nok en gang hadde forsvunnet inn i minnene.

«Alt i orden, er bare litt trøtt. Denne varmen ...»

Kvinnen nikket til de svevende ordene hennes.

Men nei, ingenting var som det skulle. Ondskapen var kommet tilbake. Sanna kjente den like tydelig som duften av roser.